

Arrest

nr. 149 175 van 6 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 24 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 mei 2015.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, met name de vrees te worden vervolgd omwille van zijn religieuze overtuigingen.

In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd bij 's Raads arrest nr. 121 115 van 20 maart 2014 geoordeeld dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de asielmotieven die hij tijdens deze eerste asielaanvraag aanvoerde. Tevens werd hierin geoordeeld dat verzoeker op basis van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus, en dit op basis van de volgende motieven:

“De Raad wijst erop dat de uitsluiting van internationale bescherming bijzonder zware gevolgen heeft en dan ook, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoeker tijdens zijn verblijf in Duitsland verschillende gevangenisstraffen heeft opgelopen, onder meer 3 jaar en 6 maanden wegens poging tot doodslag, 1 jaar en 6 maanden wegens slagen en verwondingen en drugsbezit, 8 maanden voorwaardelijk wegens heroïnebezit, 6 maanden voorwaardelijk wegens diefstal, 2 jaar en 6 maanden wegens doodslag met voorbedachte rade, verkrachting en poging tot verkrachting, 1 jaar voorwaardelijk wegens slagen en verwondingen, 10 maanden wegens diefstal en 11 maanden wegens diefstal. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze oordeelt dat de door verzoeker gepleegde misdrijven als ernstige misdrijven in de zin van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet dienen te worden gekwalificeerd en dat verzoeker derhalve dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat verzoeker sindsdien zijn leven zou hebben gebeterd doet geen afbreuk aan het voorgaande.”

Verzoeker diende tegen het voormelde arrest van de Raad geen cassatieberoep in.

Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: een brief van zijn advocaat die een overzicht geeft van zijn situatie en van Syrië in het algemeen, een attest van de Syrische ambassade die bevestigt dat verzoeker de Syrische nationaliteit bezit en een attest van de Libanese ambassade waaruit blijkt dat een Libanese moeder die gehuwd is met een vreemdeling haar nationaliteit niet doorgeeft aan haar kinderen en dat het feit geboren te zijn op Libanees territorium niet het recht geeft op de Libanese nationaliteit.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich

bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker in het kader van onderhavige, tweede asielaanvraag, geen verklaringen heeft afgelegd en evenmin documenten neerlegt die de tijdens zijn eerste asielaanvraag teloorgegane geloofwaardigheid van de indertijd aangevoerde asielmotieven zouden kunnen herstellen. Ten aanzien van de documenten ter staving van zijn nationaliteit wordt in de bestreden beslissing immers met recht opgemerkt dat deze nationaliteit niet werd betwijfeld en voor het overige kunnen in het dossier geen elementen worden ontwaard die van die aard zijn dat zij de teloorgegane geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen tijdens de eerste asielaanvraag zouden kunnen herstellen.

Waar verzoeker benadrukt dat hij in Syrië zou worden beschouwd als buitenstaander, dient te worden vastgesteld dat in het schrijven van zijn advocaat in het administratief dossier inderdaad wordt vermeld dat verzoeker weet dat hij altijd als vreemdeling zal worden beschouwd in een land dat hij niet kent en waarin hij niet opgroeide. Dat hij op basis hiervan zou dreigen te worden geëxileerd of vervolgd maakt hij echter geheel niet aannemelijk. Zo haalde hij dit zelf niet aan wanneer hij werd ondervraagd over de nieuwe elementen waarop hij zijn tweede asielaanvraag baseert (verklaring meervoudige aanvraag d.d. 4 december 2014, nr.15-20). Bovendien toont hij niet in concreto aan dat of onder welke omstandigheden hij ingevolge zijn verblijf in het buitenland zou dreigen te worden geëxileerd of vervolgd in zijn land van herkomst.

In zoverre verzoeker daarnaast herhaalt dat hij zichzelf beschouwt als atheïst en poneert dat hij daardoor zal worden geëxileerd in zijn land van herkomst, dient vooreerst te worden opgemerkt dat dit een loutere verklaring van zijnerwege betreft en dat aan deze verklaring geen geloof kan worden gehecht gezien hij ook reeds in de eerste asielaanvraag ten onrechte poneerde dat hij om religieuze redenen en een gebrek aan geloof problemen zou kennen indien hij zich naar zijn land van herkomst zou begeven. Daar hij zich opnieuw beroept op loutere verklaringen inzake zijn religie, kan dit bezwaarlijk worden aanzien als element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling. Verzoeker kon zijn beweerde geloofsovertuiging bovendien andermaal niet hardmaken. Hij beweerde immers dat hij atheïst zou zijn geworden naar aanleiding van een concreet incident in een opvangcentrum doch kon niet eens preciseren in welk opvangcentrum dit incident zou hebben plaatsgevonden (ibid., nr.15). Hoe dan ook legt hij geen bewijzen neer van zijn voorgehouden geloofsovertuiging, blijkt hij over geen concrete indicaties of bewijzen te beschikken dat men hiervan in zijn land op de hoogte zou zijn en beperkt hij zich tot het op louter hypothetische en algemene wijze poneren dat hij als atheïst zou worden gedood in zijn land (ibid., nr.16). Verzoeker toont derhalve geheel niet aan dat of in welke omstandigheden hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst in concreto zou dreigen te worden geëxileerd of vervolgd. De algemene informatie die hij in dit kader citeert in het verzoekschrift kan evenmin volstaan om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst ingevolge zijn loutere aanwezigheid en geloofsovertuiging een concrete en persoonsgerichte vrees voor vervolging dient te koesteren. Deze informatie is van algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Uit deze informatie blijkt weliswaar dat personen van een religieuze minderheid een verhoogd risico lopen om te worden geëxileerd, doch hieruit kan niet worden afgeleid dat het risico dermate groot is dat verzoeker ingevolge een loutere terugkeer naar en aanwezigheid in zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden vervolgd.

Verzoeker wijst verder herhaald op de verslechterde veiligheidssituatie in Syrië en op het verhoogd risico dat hij daarbij als atheïst zou lopen. Daar hij overeenkomstig artikel 55/4 van de vreemdelingenwet werd uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus, waaruit - minstens impliciet - kan worden afgeleid dat hij omwille van de situatie in Syrië vooreerst werd "ingesloten" als subsidiair beschermde (cf. "Hoewel u afkomstig bent uit Syrië kan de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet u niet worden toegekend", beslissing CGVS van 29 november 2011), is dit betoog echter niet dienstig en maakt het de kans niet aanzienlijk groter dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet en artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en op omstandige wijze uiteenzet waarom hij niet onder de uitsluitingsgronden van de vluchtelingenstatus valt, dient te worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien hoe dit betoog in casu dienstig zou kunnen zijn aangezien verzoeker noch tijdens zijn eerste asielprocedure, noch tijdens onderhavige asielprocedure van de vluchtelingenstatus werd uitgesloten. De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Waar verzoeker stelt dat zijn psychiatrische problemen moeten meespelen bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn tijdens de eerste asielaanvraag uiteengezette relaas en bij de ernst van de door hem gepleegde misdrijven en waar hij de ernst van deze misdrijven en de proportionaliteit van de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus in twijfel trekt, dient te worden opgemerkt dat dit betoog, dat in wezen is gericht tegen de weigeringsmotieven van het voormelde arrest van de Raad, in casu niet dienstig is. Eens de Raad een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht immers uitgeput. Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak doen over de eerdere asielaanvraag. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Verzoeker werkt voor het overige niet uit op welke wijze of in welke mate zijn psychische problemen een nieuw element zouden betreffen dat de kans aanzienlijk groter zou maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

5. In de mate verzoeker voorhoudt dat de commissaris-generaal zijn onderhavige, tweede asielaanvraag in overweging had moeten nemen omdat geoordeeld wordt dat een terugkeerbesluit in zijn hoofde leidt tot direct of indirect refoulement en hiertoe verwijst naar artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat verzoeker hierbij uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Zo dient de commissaris-generaal conform voormeld artikel enkel de asielaanvraag in overweging te nemen indien er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft in casu echter geen dergelijke elementen bijgebracht en bevindt zich evenmin in één van de voormelde gevallen. De commissaris-generaal heeft aldus terecht het asielverzoek niet in overweging genomen en heeft hierbij op een met redenen omklede wijze geoordeeld of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. Het is niet omdat de commissaris-generaal geoordeeld heeft dat verzoeker noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Syrië, dat zijn asielaanvraag in overweging dient te worden genomen.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop

in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 18 mei 2015, voert verzoekende partij aan dat haar tweede asielaanvraag in overweging moest genomen worden aangezien zij wel degelijk een vrees voor vervolging kent zoals ook blijkt uit de bestreden beslissing. Zij wordt immers uitgesloten van de vluchtelingenstatus en bovendien leidt het terugkeerbesluit tot direct of indirect refoulement zodat de nieuwe asielaanvraag in overweging moest genomen worden. Ter terechtzitting legt verzoekende partij nog attesten neer van haar Duitse advocaat waaruit blijkt dat zij alle straffen heeft uitgezeten.

4.2. Waar verzoekende partij volhardt dat de commissaris-generaal haar huidige tweede asielaanvraag in overweging had moeten nemen omdat geoordeeld wordt dat een terugkeerbesluit in haar hoofde leidt tot direct of indirect refoulement, herneemt de Raad dat verzoeker hierbij uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Zo dient de commissaris-generaal conform voormeld artikel enkel de asielaanvraag in overweging te nemen indien er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij heeft *in casu* echter geen dergelijke elementen bijgebracht en bevindt zich evenmin in één van de voormelde gevallen. De commissaris-generaal heeft aldus terecht het asielverzoek niet in overweging genomen en heeft hierbij op een met redenen omklede wijze geoordeeld of een terugkeerbesluit (niet) leidt tot direct of indirect refoulement. Het is niet omdat de commissaris-generaal geoordeeld heeft dat verzoekende partij noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Syrië, dat haar asielaanvraag in overweging dient te worden genomen.

Wat betreft de attesten van haar Duitse advocaat waaruit blijkt dat verzoekende partij alle straffen heeft uitgezeten, stelt de Raad vast dat deze geen elementen betreffen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Het loutere feit dat verzoekende partij alle straffen heeft uitgezeten in Duitsland, neemt immers niet weg dat zij zich schuldig gemaakt heeft aan ernstige misdrijven en zij in het kader van haar eerste asielaanvraag overeenkomstig artikel 55/4 van de vreemdelingenwet terecht werd uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS